

Suomen muotimaailmassa ei ole aikoihin tapahtunut mitään näin jännittävää. Marimekon uudet kuviot ovat kuin parhaista televisiosarjoista: joku punoo juonia, joku puukottaa selkään. Kyse on rahasta, kunnia, pettymyksistä, suurista tunteista.

Kirsti Paakkanen, 79, luopui viime keväänä Marimekon johtamisesta ja osake-enemistöstään. **Mika Ihamuotila**, 44, nousi suuren julkisuuden saattelemana Marimekon pääomistajaksi ja toimitusjohtajaksi. Nyt, aivan yllättäen, Ihamuotila kieltäytyikin ostamasta Paakkasen loppuja osakkeita, joiden tuomaa äänivaltaa hän on jo ehtinyt käyttää yhtiökoukussa.

Kuultuaan asiasta Paakkanen alkoi antaa raivokkaita lausuntoja Nizzasta käsin. ”Jos Ihamuotila ei tilanteesta selviä, olen valmis toimitusjohtajaksi.”

Paakkanen lupasi pitää huolen, ettei Marimekko mene enää niin alas kuin Amerin aikana. Ihamuotila ”on pankkiiri, joka ei tunne vaatetusalaakaan eikä vähittäiskauppaa”, Ihamuotila ”lähti liian soitellen sotaan”. Paakkanen hämmästeli myös sitä, miksi Ihamuotila on palkannut niin monta pomoa.

Paakkanen on tainnut kiihdyksissään unohtaa, että pankkitoiminta muistuttaa nykyisin vähittäiskauppaa. Tiskeillä ja netissä pankit tarjoavat tuotetta jos jonkinlaista. Eikä Paakkanen itsekään tuntenut Marimekon ostaessaan vaatetusalaan. Hän oli mainostoimistonsa myynyt eläkeläinen.

Entäs johtajien palkkaaminen? Kun Paakkanen johti Marimekkoa, hän oli yksinvaltiainen, joka teki kaikki päätökset. Hän oli Marimekon Putin, jota henkilökunta yritti miellyttää, muuten tuli huutoa. Ihamuotila taas on ilmeisesti yrittänyt rakentaa taloon toimivaa johon rakennetta. Siksi on palkattu myös uusia pomoa.

Paakkasen ja Ihamuotilan lähtökohdat ovat täysin päinvastaiset. Paakkasen ostaessa Marimekon 1990-luvun alussa yritys oli todella huonossa kunnossa. Melkein mitä tahansa hän olisi tehnyt, se olisi ollut käänne parempaan. Nousua auttoivat myös retrobuumi ja ennennäkemätön talouden kasvu. Sellaisia onnenpotkuja sattuu taitavankin yritysjohta-

jan uralle harvoin.

Ihamuotila osti yrityksen mahdollisimman huonolla hetkellä. Kun maailmantalous alkoi luisua, se näkyi myös Marimekon myynnissä. Ja olisi varmasti näkynyt, vaikka olisi jatkettu Paakkasen linjalla. Ihamuotilan ostaessa yrityksen kotimarkkinatkin olivat jo täynnä marimekkoja, joten hän lähti hakemaan kasvua ulkomailta.

Ihamuotila valitsi kasvustrategiaksi järkeväntuntuisen linjan: hän päätti yhtenäistää vaatemallistoa. Samalla hän on myös nuorentanut tarjontaa. Vasta aika näyttää, onko se hyvä vai huono idea ja onko entisestä pankkiirista ihan oikeasti muotitalon johtajaksi.

Kalliiksi Ihamuotilan valitsema linja tulee, ilman muuta. Aluksi yritys varmasti sakkaa, ja jos suunta on oikea, tulokset näkyvät viiveellä.

Mutta miksi Ihamuotila jätti loput Paakkasen osakkeet lunastamatta? Ei entinen investointipankkiiri ole tyhmy. Kun Marimekon kaupoista sovittiin, Paakkasen mukaan hinta oli sen hetken mittapuulla kohtuullinen.

Marimekon pörssikurssi on sen jälkeen puolittunut. Jos Ihamuotilalla on mahdollisuus ostaa hyvin ylihintaisia osakkeita tai olla ostamatta, kumpaan vaihtoehtoon talousmies päätyy?

Se mitä Ihamuotila ei ole voinut ennakoita, on Paakkasen käytös. Paakkanen on julkisuuden hyödyntämisen mestari ja paha vihollinen, koska hän on takinkääntäjä vailla verta.

Vielä reilu vuosi sitten Marimekon kaupasta ilmoittaessaan Paakkanen kuvaili Ihamuotilaa superlatiiveilla. Nyt toimitusjohtaja oli yhtäkkiä ”poika”, joka ei osaa hoitaa Paakkasen rakasta Marimekkoa ja jolta Paakkanen siksikin haluaa ilmeisesti ottaa leluun pois.

Olisiko Paakkasesta sopivaa, jos Ihamuotila kutsuisi häntä vanhaksi eukoksi, mummoksi tai mammaksi?

Ja mitä seuraavaksi tapahtuu? Myykö Paakkanen osakkeensa kohtuullisella hinnalla Ihamuotilalle? Vai ostaako hän niitä hiukan lisää ja syrjäyttää Ihamuotilan? Kumpi taloa johtaa seuraavassa jaksossa? Poika vai mamma?

Sami Sykkö